SVOBODA



СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

No. 42. JERSEY CITY and NEW YORK, TUESDAY, MARCH 6, 1990 CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ВІВТОРОК, 6-го БЕРЕЗНЯ 1990 Ч. 42. РІК XCVII

Ю. Шимко очолив світову раду центальносхідніх европейських народів

Торонто (СКВУ). — У суботу, 3-го лютого, тут в приміщенні Литовського центру відбулися наради президентів та представників світових конгресів народів Східньої та Центральної Европи. На зборах заступлені були централі народів України, Польщі, Чехо-Словаччини, Мадярщини, Румунії, Болгарії, Білорусії, Естонії, Литви та Латвії.



Ю. Шимко

Делегати поінформували присутніх про найновіші події в їхніх країнах. Після вичерпної дискусії присутні формально одобрили надбудову під назвою Світова рада централльносхідніх европейських народів. Завданням ради є співпрацювати і діяти в дусі дружби та солідарности з світовими конгресами згаданих народів.

Наради вибрали Екзекутиву в складі: Юрій Шимко, президент СКВУ — голова, д-р Тудор Бомба, президент Румунського світового конгресу — заступник голови, Лаас Левaт, президент Федерації балтійських народів в Канаді та представник Світового естонського конгресу — заступник голови, д-р Анджей Кавчак, представник Польського світового конгресу — генеральний секретар. Інж. Ярослав Соколик, представник СКВУ — член та виконуючий обов'язки неприсутнього на довший час в Канаді генерального секретаря, д-р Ронас Вастокас, представник Литовського світового конгресу — член, та д-р Гунтіс Сілінс, представник Світової федерації вільних латишів — член.

РОСІЙСЬКІЙ МОВІ В РЕСПУБЛІКАХ ХОЧУТЬ НАДАТИ СТАТУС ДЕРЖАВНОЇ

Москва. — На сесії Верховної Ради СССР мають намір узаконити офіційний статус російської мови в совєтській федерації. Довідавшись про це, Товариство Української Мови ім. Т. Шевченка виявило велике занепокоєння. Голова ТУМ Дмитро Павличко звернувся до депутатів Верховної Ради СССР від України з відкритим листом, у якому сказано:

„Законодавче визнання провідної ролі будь-якої однієї мови у федерації рівноправних народів, якою має стати Союз РСР, є не що інше, як проголошення однієї мови (в даному випадку російської) державною. Такий акт, проти якого в свій час гостро виступав ще В. І. Ленін, означатиме офіційне закріплення привілеїв однієї мови, носіїв цієї мови над іншими.

Закон про офіційний статус російської мови, якщо він буде прийнятий, означатиме катастрофу для української нації, бо він перекреслить сподівання українського народу на відродження української мови після кількасотлітньої наруги. Ухвалений Верховною Радою УРСР 28 жовтня 1989 року Закон про мови в УРСР буде зведено нанівець.

Такі ж катастрофічні наслідки матиме прийняття цього акту й для всіх, окрім російської, союзних та автономних республік, де відмирання мови вестиме до зникнення корінної національності.

Законопроєкт про офіційний статус російської мови є проявом великодержавних амбіцій, відгомоном імперського, але ж аж ніяк не нового мислення.

Товариство Української Мови ім. Т. Шевченка рішуче виступає проти прийняття цього акта.

Правління товариства звертається до вас, представників української держави в обох палатах Верховної Ради Союзу РСР, із закликом не брати участи в обговоренні та голосуванні будь-якого законопроєкту, що офіційно закріплює переваги однієї мови у федерації народів СРСР".

На закінчення листа Д. Павличко закликав народних депутатів СССР від України довести цю думку до депутатів Верховної Ради СССР з інших республік з проханням підтримати акцію ТУМ ім. Т. Шевченка.

Відкритий лист Д. Павличка опублікувала газета „Літературна Україна" ч. 8 з 22-го лютого.

Військові частини КҐБ окружили місто Паркент в Узбекістані

Москва. — Агентство Ассошіейтед Пресс інформує з Москви, що військові частини КҐБ, після зудару з узбеками в місті Паркент, яке нараховує понад 200,000 населення, окружили тісним кільцем танків і панцерних возів місто і проголосили стан облоги. В суботу, 3-го березня під час зударів демонстрантів з міліцією і спеціяльними частинами КҐБ загинуло коло 30 осіб, між ними три вояки реґулярної совєтської армії, але офіційні речники уряду в Москві заявили, що їм відомо тільки про 10 забитих і кільканадцять поранених.

Абдурашід Шеріф, представник узбекської національної організації під назвою „Берлік" заявив в телефонічному інтерв'ю, що вояки внутрішньої безпеки відкрили вогонь гострими набоями до 3,000 демонстрантів, які нікого не провокували і йшли мирно вулицями Паркенту, міста віддаленого 30 миль від Ташкенту, столиці республіки.

Закордонні кореспонденти не змогли довідатись в Москві про причину демонстрації узбеків, в республіці заселеної в більшості мусулманами. Ґріґорій Курлін, представник міністерства внутрішніх справ в Москві заявив кореспондентам, що тільки один вояк загинув у зударі, а про жертви цивільних осіб йому нічого не відомо.

Політичні спостерігачі звертають увагу, що республіки СССР в Центральній Азії стають чимраз більше неспокійними, а деякі навіть домагаються виходу із Союзу і встановлення своїх держав. Аналітики погоджуються, що ланцюгова реакція закавказьких республік є дуже небезпечною для центрального уряду в Москві, який намагається силою війська здушити всяку діяльність відосередніх сил, головно тих, які проповідують відірваність від Москви.

Як відомо, недавно кагебівські частини замордували кількадесять осіб в Душанбе, Таджикістані, а перед тим таку саму жорстокість вони виявили в Азербайджані, Грузії, Вірменії, Україні та інших республіках СССР.

ВИБОРИ В УКРАЇНІ, БІЛОРУСІЇ І РСФСР ПРОЙШЛИ УСПІШНО

Москва. — Мільйони совєтських громадян у неділю, 4-го березня, прийшли на виборчі дільниці в Україні, Білорусії і Російській Федерації, щоб взяти участь у виборах до місцевих Рад народних депутатів і до Верховних Рад республік. Як сказав Міхаїл Горбачов, вибори повинні стати справжньою битвою між прихильниками реформ і консерватистами в трьох головних республіках Совєтського Союзу.

Майже 150 мільйонів совєтських громадян зареєструвалися на виборчих дільницях за місцем проживання, щоб віддати свої голоси 11 тисячам кандидатів, висунутих на тисячу місць у Верховні Ради трьох республік і до місцевих Рад.

„Перед нами нелегка боротьба, — сказав М. Горбачов кореспондентам, які зустрілися з ним на виборчій дільниці, — однак я переконаний в кінцевій перемозі перебудови". Сам Горбачов не був у списках кандидатів у депутати, однак з них увійшли всі інші вищі партійні чиновники. Лише в РСФСР у списках кандидатів у депутати — 25 секретарів райкомів і 36 голів райвиконкомів.

Як відзначають кореспонденти, у трьох згаданих республіках спостерігалася небувала активність виборців. Представник Народного Руху України Сергій Одарич повідомив, що до полудня на виборчих дільницях в більшости районах України голосування практично закінчилося. Рух твердить, що 90 відсотків його кандидатів дістали більше голосів, ніж „комуністичні" кандидати.

Як розповідає представник кореспондентського пункту пресової служби Української Гельсінкської Групи у Києві Сергій Набока, кандидат у народні депутати Української ССР Дарницької виборчої округи перший секретар ЦК Комуністичної партії України Володимир Івашко набрав більше голосів, як кандидат Руху, і має шанси перемогти. Багато виборців голосували за кандидатів від Демократичного бльоку, зокрема за Євгена Пронюка, Олеся Шевченка та Юрія Бадзя.

Як повідомляє газета „Стар Леджер", у Києві значну перемогу здобули кандидати демократичного бльоку доктор філологічних наук Віталій Дончик та редактор газети „Вечірній Київ" Віталій Карпенко.

У Львові більшість виборців віддали свої голоси за відомих дисидентів Богдана і Михайла Горинів та Вячеслава Чорновола.

Згідно з офіційними даними, 86 відсотків кандидатів у депутати є членами КПСС. Однак, за словами спостерігачів, на цей раз партійні квитки можуть їм лише пошкодити.

Борис Єльцин в інтерв'ю кореспондентам заявив, що активність населення в цих виборах все ж таки значно нижча, ніж минулого року, коли відбувалося голосування за кандидатів у народні депутати. Він, однак, заявив, що нинішні вибори все одно стануть „індикатором політичного життя в країні, покажуть справжнє становищен в боротьбі між консерватистами і прихильниками реформ".

Д-р Дж. Мейс доповідатиме в Олбані

Олбані, Н.Й. (В.Л.). — За ходами організації Американці за Демократію в Україні і відділу суспільних наук Сейнт Ровз коледжу в Олбані, відбудеться доповідь про Великий голод в Україні і його наслідки, яку виголосить д-р Джеймс Мейс, голова Конгресової комісії дослідів про голод. Доповідь відбудеться в четвер, 8-го березня, в год. 7:45 в авдиторії св. Йосифа в Сейнт Ровз коледжі, 985 Madison Ave. Вступ вільний. Ініціятором доповіді є голова АДУ В. Літинський і проф. Ровз Марі Менорі.

Слідуючого дня, 9-го березня з ініціятиви д-р Л. Тарнавської, д-р Мейс виголосить доповідь про голод в Сієна коледжі.

В Нюарку проходитиме місія

Нюарк, Н.Дж. — В часі від 17-22-го березня тут при парафії української церкви св. Івана Хрестителя відбудеться місія. Місією проводитиме о. Бернард Панчук, протоігумен Отців Василіян.

Тепер в Україні відроджується Українська Церква закликається всіх застановитися над власним духовним життям та з'єднатися в молитві.

Порядок проповідувань: неділя, 18-го березня — на всіх Служба Божих, від понеділка до четверга — 19-го-22-го березня — год. 9-та вранці по-українськи, від неділі до середи — год. 7-ма вечора, по-українськи і по-англійськи.

В Ню Гейвені створено комітет сприяння НРУП

Ню Гейвен, Конн. — Енергійна група громадян в Ню Гейвені, Конн. взялися за добре діло, допомогти народному Рухові України за Перебудову. Зконтактувавшись з проф. Тарасом Гунчаком, ці громадяни створили комітет і збирають гроші на допомогу своїм землякам в Україні, а також дітям, які потерпіли в катастрофі Чорнобиля.

По сьогоднішній день сума зібраних грошей виносить 12,000 дол. До комітету увійшли: о. Роман Големба, почесний голова, Христина Мельник, голова, Ліда Фіцалович, містоголова, Марія Пласконос, секретарка, Марія Антонишин, касир; вільні члени: Ірена Гладка, Леся Кізик, Ліда Хома, Богдан Антонишин, Мирослав і Надя Троян, Роман і Марія Гижий.

Організатори просять всіх громадян включитися дсо їхньої праці.

Куба стурбована поразкою сандіністів

Гавана, Куба. — „Революція в Нікараґуа переходить до оборони, що знаменує собою початок нового етапу боротьби, — так дещо завуальовано висловила своє ставлення до підсумків виборів в Нікараґуа газета „Ґранма", орган ЦК комуністичної партії Куби. — Без сумніву, це крок назад, але не банкрутство сандіністського руху".

Від 1979 року, коли в Нікараґуа прийшли до влади сандіністи на чолі з Даніелем Ортеґою, Куба завжди була вірним другом і союзником хунти. На думку кубинських комуністів, перемога очолюваного Віолетою Чаморро Союзу національної опозиції на виборах минулої неділі зовсім не означає, що прихильники Д. Ортеґи втратили свій вплив в країні. Саме марксистські партизани скинули ненависний народові режим Анастасіо Сомоси 11 років тому. Сандіністи досі користуються підтримкою значної кількости громадян країни, особливо в сільській місцевості, зауважує англійське агентство новин.

На думку „Ґранми", голосуючим довелося вибирати між збереженням в країні необмеженої влади сандіністів і американською економічною допомогою, яка була обіцяна країні на випадок перемоги у виборах підтримуваного З'єднаними Стейтами опозиційного фронту.

Ще одним важливим фактором зменшення популярности Ортеґи стали останні події в країнах Східньої Европи.

Заплянували літературний вечір в ПЕН Клюбі

Ню Йорк. — Американський ПЕН влаштовує в середу, 28-го березня, літературний вечір з нагоди проголошення Відділу ПЕН в Києві та прийняття його в членство Інтернаціонального Світового ПЕН. Вечір присвячений пам'яті Василя Стуса і Василя Симоненка.

В літературному вечорі візьмуть участь письменники: Любов Коленська, Микола Руденко, Остап Тарнавський і Ірина Дибко. Присутні письменники зачитають уривки зі своїх творів чи поезій, після чого їхні твори, а також поезії В. Стуса та В. Симоненка та інших авторів в перекладі М. Шаринника, о. А. Чировського і Бориса Прокоповича, читатимуть майстри деклямації Лариса Кукрицька-Лисняк та Марта Шраменко.

Літературний вечір відбудеться в год. 7-ій вечора в театрі Мері Мавнт Мангеттен, 221 Схід 71-ша вул. (поміж 2-ою і 3-ою аве.).

Активізується лікарська комісія НТШ у Львові

Чикаґо (П. Пундій). — Як відомо, 21-го жовтня 1989 року відновлено Наукове Товариство ім. Т. Шевченка у Львові. Збори відбулися урочисто в приміщенні львівської організації Товариства Охорони Пам'яток Історії та Архітектури.

Головою Товариства обрано члена-кореспондента Академії Наук УССР Олега Романіва, а його заступниками Юліяна Бабеля та Ярослава Ісаєвича. Головою Лікарської комісії Природничої секції обрано фізіолога проф. Ярослава Ганіткевича, а його заступником лікаря проф. Олександра Кіцеру.

Перше засідання Лікарської комісії відбулося 27-го листопада 1989 року в авдиторії катедри нормальної анатомії Львівського Медичного Інституту.

Проф. О. Кіцера мав доповідь про історію НТШ, доцент Ганна Рудницька — про історію Лікарської комісії НТШ, а проректор і член Ради НРУП проф. Борис Білинський дав цікаву доповідь про діяльність НТШ в ЗСА. Було ще багато виступів і привітань. Зразу після цього зорганізовано Інститутську раду Товариства „Меморіял".

Члени Лікарської комісії НТШ сподіються взяти активну участь в проведенні наукового конґресу Світової Федерації Українських

(Закінчення на стор. 3)

„Чи ви слухали Квітку?"

Джерзі Сиfi, Н.Дж. (О. Кузьмович). — Таке питання, в якому однак вжито американський псевдонім Квітки „Кейсі", знаходимо на обгортці журналу „Форд Таймс", що його видає найбільше автове підприємство в ЗСА кожного місяця. При тому є вияснення, що тепер можна не лише почути голос, але й також побачити її. Запитання поєднане з великою кольоровою знімкою нашої молодої співачки. В самому журналі обширна стаття про Квітку Цісик, яка вже вісім років реклямує авта Форда в західній частині ЗСА, а від двох років продавці Форда в Денвері, побачивши „живу Квітку", рішили, що її можна не лише слухати, але також показати для публіки у телевізії. Стаття про Квітку Цісик пера головного редактора „Форд Таймс" Джана Фінка є такою прихильною і точною та ще і прикрашено численними знімками, що ми навіть не мусимо багато ставити їй питань, коли наша співачка разом із своєю мамою Іванною заходять до нашої редакції.



Квітка Цісик (зліва) з матір'ю Іванною під час відвідин в редакції „Свободи'

Вичитавши у репортажі у „Форд Таймс", що Квітка, чи пак Кейсі, вже 15 років працює в ділянці комерційної реклями в радіо і телевізії для різних великих американських фірм, як, наприклад, неалкогольних напитків, сухих каш, кави, іграшок, летунських ліній, а тепер вісім років для Форда, ми питаємося в який спосіб вона здобула таке широке запотребування на свій голос.

І тут співачка розповідає нам, як вона змалку вивчала на взір батька-скрипаля гру на скрипці та як відтак піся його передвчасної смерти переключилася на спів в музичній школі Мангеттену. А що треба було заробити на життя, співала у різних співочих американських групах і при цій нагоді один з американських товаришів піддав їй ідею спробувати щастя у співочій реклямі для телевізії та радіо.

Після відповідної проби Квітка дісталася у цю досить тісну групу співаків реклям та зі здивуванням довідуємося з її оповідання, що це доволі ексклюзивна група двадцятки співаків, які працюють без аґентів чи посередників і до якої розуміється не легко дістатися. Але і вимоги для таких співаків великі. Треба вміти скоро і добре читати музику, вміти добре інтерпретувати і все це без окремих проб, а просто у телевізійному студіо.

І так наша Квітка виробила собі добре ім'я своїми приємним та дзвінким сопраном і мільйони людей її постійно слухали, але ніколи не бачили. Щойно від

(Закінчення на стор. 3)

ДОПОВІДЬ ТА ВИСТАВКА Д. СТАХОВА

Ню Йорк. — Український Літературно - Мистецький Клюб влаштовує доповідь-репортаж д-ра Дениса Стахова „Міражі Каліфорнійської пустині" та виставку його мистецьких фото-картин в п'ятницю, 9-го березня. Доповідь, яка відбудеться в Домі Українського Визвольного Фронту, буде ілюстрована прозірками. Початок о год. 7-ій вечора.

У СВІТІ

КУБИНСЬКИЙ ПРЕЗИДЕНТ Фідель Кастро запросив Нелсона Манделу на відвідини. Цю вістку подало офіційне кубинське пресове аґентство Пренза Лятіна. Н. Мандела отримав це запрошення від високопоставленого дипломата в Лукасі, Замбія, де він перебував на зустрічі з провідниками-вигнанцями Африканського національного конґресу. Це ж пресове аґентство подало звідомлення про те, що Н. Мандела дуже хвалив Кубу за її підтримку африканського національного визвольного руху в боротьбі проти апартеїду.

КИТАЙ ЗНОВУ ЗРОБИВ потягнення, яке дуже занепокоїло жителів і громадян Гонґ-Конґу, заявляючи, що він мабуть не визнаватиме закордонних пашпортів гонґконґських китайців після повернення Гонґ - Конґу Китаєві в 1997 році. Зокрема заявили урядовці Пекіну не визнаватимуть вони британських пашпортів, які Англія заплянувала видати 225,000 жителям Гонґ-Конґу, як свого рода запевнення, що вони завжди зможуть виїхати якщо захочуть. Ця заява тільки посилила відкинення Пекіном англійського пляну, а це в свою чергу тільки збільшить масові виїзди жителів Гонґ-Конґу, які доходять до 1,000 осіб тижнево.

ЗІРВАЛИСЯ ПЕРЕГОВОРИ Мадярщини та Совєтського Союзу в справі розкладу часу для відтягнення совєтського війська з території Мадярщини. Ференч Смоґий, секретар міністерства закордонних справ Мадярщини, сказав, що важливі спірні питання були причиною, що не дійшло до позитивного заключення переговорів, але він не виключає, що може дійти до порозуміння в найближчому майбутньому. Ф. Смоґий не входив у точні подробиці мадярського становища в цій справі, заявляючи тільки, що Мадярщина настоює на відтягненні всіх совєтських військ з території Мадярщини до початку 1991 року. Совєтська делеґація під проводом заступника міністра закордонних справ Івана Абоїмова не мала жодних коментарів до цієї справи.

У ВІВТОРОК, 27-ГО ЛЮТОГО, Ізраїль і Польща відновили повні дипломатичні відносини після 23-літньої перерви. Польща стала третьою з черги країною Варшавського Пакту, що відновила дипломатичні зв'язки з Ізраїлем за останніх шість місяців; першою була Мадярщина ще у вересні минулого року, а потім Чехо-Словаччина на початку лютого. Прем'єр-міністер Польщі Тадеуш Мазовецький приглядався, як міністер закордонних справ Ізраїля Моше Аренс і міністер закордонних справ Польщі Кшистоф Скубішевський підписували цей договір, а опісля відсвяткували цю довгоочікувану подію шампаном. Польща вже від 1987 року втримувала неофіційні зв'язки з Ізраїлем, але теперішній „Солідарністю" провадженний уряд Польщі сподіється, що відновлення повних дипломатичних зв'язків на висоті амбасадорськії допоможе пожвавленні економічної та культурної співпраці.

В АМЕРИЦІ

ДЕМОКРАТИ Й ВИЩІ ВІЙСЬКОВІ чинники в Білому Домі виступають з критикою пляну зменшення військових сил Америки в Центральній Европі. Як уже повідомлялось державний секретар Джеймс Бейкер та міністер закордонних справ СССР Едуард Шеварднадзе домовилися в Оттаві 13-го лютого, щоб зменшити військові сили обох держав в Центральній і Східній Европі до 195,000 вояків з кожної сторони. ЗСА залишає за собою право тримати додаткових 30,000 військовослужбовців на периферії цього району, головним чином в Англії, Італії, Туреччині. При цьому Совєтський Союз не матиме права на розташування своїх військ в Румунії та Болгарії. Заперечення сенатора Сема Нанна та секретаря летунства Доналда Райса викликані тим, що договір обмежує ЗСА у питанні дислокації військ. С. Нанн, як голова сенатської комісії в справах військових сил закликає запропонувати Москві новий плян, за яким обі сторони зможуть тримати в Европі по 195,000 військовослужбовців, але не будуть обмежені в питанні їх дислокації.

У ВАШІНҐТОНІ ВІДБУЛАСЯ зустріч кореспондентів і редакторів місцевих газет з лідером мусулманської негритянської організації „Нація ісляму" Луїсом Фарраканом, який проголошує ідею переселення в Африку мільйонів американських негрів і створення там незалежної держави. За його словами обговорення „проєкту віку" вже знаходиться в початковій стадії, а цілий ряд африканських країн реаґують на цю пропозицію позитивно. Матеріяльною основою для здійснення проєкту повинні стати репарації, які „американська влада повинна виплатити неграм". „Ми втратили надію на те, що білі та негри в цій країні знайдуть спільну мову, — сказав Д. Фарракан. — Проблема може бути вирішена тільки шляхом розділення". Першим кроком у здійсненні проєкту, за порадою Фарракана, повинно стати звільнення всіх негрів-злочинців. Потім він почав розповідати якусь фантастичну історію, згідно з якою білі представники влади здійснюють операцію під назвою „Плян", спрямовану на поширення наркотиків серед негритянського населення і на відкриту компромітацію політичних діячів негритянського походження (як приклад, він привів скандальну історію М. Беррі, яка була „підготована і зфабрикована"). Він звинуватив всіх білих у комплексі зверхности над чорними та в стремлінні білих доказати, що вони, а не чорні, сприяють розвиткові цивілізації і культури.

СВОБОДА SVOBODA
Український щоденник UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays and holidays by the Ukrainian National Association at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Svoboda (201) 434-0237 UNA (201) 451-2200
Бюро УНС у Вашінґтоні (202) 347-UNAW (202) 347-8631 (факс)
Subscription 1 year $40.00, 6 months $22.00, 3 months — $12.00
UNA members 1 year $15.00. Change of address — $1.00. Make check or money order payable to "Svoboda"
Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Чорна неділя для Москви — сонце для демократії

Неділя 25-го лютого записалася чорними літерами в історії Москви, як столиці совєтської імперії і столиці міжнародного комунізму. Масові демонстрації у самій Москві, у Києві, Мінську, Кишеневі, програ'-просовєтської компартії у виборах на Литві й тамошня перемога руху за державницьке відірвання від Союзу, — програна комуністичних сандіністів у Нікараґуа, повна згода між президентом Бушем і західньонімецьким канцлером Гельмутом Колем на цілоденній нараді у Кемп Дейвіді щодо з'єднання Німеччини і її участи в НАТО, все це важкі удари для совєтської імперії і її сучасного лідера Міхаїла Ґорбачова. Кожна з тих подій може мати далекосяжні історичні наслідки і трудно сьогодні сказати, котра з них важливіша. Всі вони разом створюють дальший камінь на могилі комунізму — в Европі й на американському континенті. Кожна з цих подій — це окрема проблема, широка проблема з різними аспектами і тому вимагає окремого розгляду. Нас, українців, найбільше цікавить розвиток подій у прибалтійських країнах, у даному випадку вибори до литовського парляменту в минулу неділю.

Детальні статистичні дані про вислід виборів не мають великого значення на тлі ствердження, що тільки 7 відсотків відданих голосів впали на промосковських комуністів, а вся решта заявилася „проти" і вся решта, включно з тамошньою Комуністичною партією, голосувала на кандидатів, які голосно і одверто, всупереч переконуванням і погрозам від Ґорбачова — домагалися привернення Литві державної самостійности. Москва скасувала була її за згодою від Гітлера щойно у Другій світовій війні, тому Литва перебувала розмірно коротко під тиском всебічної русифікації. Литовців небагато — несповна 4 мільйони, але вони горді на свою історію, яка сягає до передхристиянського поганського часу. Литва була предметом німецьких хрестоносних, походів, як Свята Земля: носії християнізму сполучали у тому часі цю місію з гоном до авантюрництва і наживи. Литва відіграла видатну ролю в історії України і Польщі. В історії України знаємо „Литовську добу" від половини XIУ до 1569 року, себто до Люблинської унії, яка започаткувала панування Польщі також на литовських, українських (Правобережжя) і білоруських землях. Гасло Яґайлонів „за нашу і вашу свободу" було пропаґандивною маскою, а панування польської шляхетчини стало нещастям для усіх народів, включно з польським.

За відродженої Польщі між двома світовими війнами експансія польського націоналізму торкнулася однаково Західньої України, як Білорусі і Литви. Генерал Розвадовський за тихим дозволом від Пілсудського „на власну руку" пішов військом проти Литви й прилучив до Польщі Вільнюс. Гасло „Львів і Вільнюс" стало політичною програмою польських максималістів. Мовляв: „Без Львова і Вільнюса Польща не може існувати". Але вона заіснувала й існує без українського Львова й литовського Вільнюса й щойно у 80-их роках нашого сторіччя, з народженням у Польщі робітничої організації „Солідарність" тамошня підпільна — тепер леґальна — преса почала пропаґувати конечність визнання існуючих кордонів — з відмовою від Львова і Вільнюса. Теперішній уряд Польщі з Тадеушем Мазовецьким, першим некомуністом у проводі — одверто сприяє самостійницьким рухам у всіх немосковських землях, зокрема пильно й прихильно стежить за подіями на Литві й Україні. Покійний чоловий публіцист польського місячника „Культура" у Парижі Мєрошевський у половині цього сторіччя проголосив: „Без самостійної Польщі не буде самостійної України і без самостійної України не зможе існувати самостійна Польща".

Це все ланки одного ланцюга. Литва і Грузія були найперші і найщиріші приятелі Української Народної Республіки. Однаково леґальний провід у Західній Україні УНДО за передвоєнної Польщі, як революційне підпілля (ОУН) зберігали тісний зв'язок з литовським і керівними чинниками у Ковні. І все те минуле диктує нам, українцям, найбільшу прихильність та подив для литовців у їхньому змагові до повної свободи. Лідери цього свободолюбного руху є не тільки палкими патріотами, але й розумними політиками. Вони не хочуть провокувати кривавої масакри рідного народу такою поведінкою, яка розлютила б московську верхівку, тому є терпеливими. Але це вже питання як не тижнів то місяців, що Совєтський Союз не буде складатися з 15-ти „самостійних" республік. Естонія і Латвія ступають солідарно. Всі вони разом мають тільки 8 мільйонів населення. Але цього досить для здійснення історичної „доміно-теорії", коли одна кістка гри падає-тягне за собою усі дальші.

Степан Женецький

МОЖЛИВІСТЬ ВІДНОВЛЕННЯ МОНАРХІЙ В СХІДНІЙ ЕВРОПІ

У зв'язку з протикомуністичними революціями в Східній, Центральній та Південній Европі, наслідком яких падуть комуністичні режими, виринає можливість відновлення монархій та повороту королів до Мадярщини, Румунії, Болгарії, Югославії, Монтенегро і Албанії. Король Греції також має можливість повернутися, хоч з інших причин, на престіл.

Окрім короля Албанії, всі наші колишні королі згаданих держав, споріднені з англійською королевою Єлисаветою II і принцом Пилипом, герцогом Единбурґу. Вони є потомками, або споріднені, з Вікторією, королевою Румунії і з сином доньки королеви Вікторії, герцогом Единбурґу.

Отто Габсбурґ, син короля останнього цісаря-імператора Австро-Угорської імперії і короля Мадярщини, це сьогодні 74-літній член европейського парляменту, де він репрезентує Баварію. Отто є дуже скромною людиною і воліє, щоб його замість архикнязем, титулували доктором. Він виявляє бажання служити Австрії чи Мадярщині, якщо його ці народи покличуть очолювати їхні держави. Дві мадярські політичні партії прихильно ставляться до Отта і бажали б, одна — щоб він став президентом, а друга — щоб став королем Мадярщини. А як відомо, сьогодні в цій частині Европи монархістичні ідеї стають модними. Треба зазначити, що архикнязь Отто Габсбурґ дуже прихильно ставиться до української визвольної справи, він був у близьких приятельських відносинах з провідником Організації Українських Націоналістів Ярославом Стецьком і часто брав участь у Конференціях Антибольшевицького Бльоку Народів.

Коли в квітні 1989 року померла мати архикнязя Отта, цісарева Зита, яка походила з роду Бурбонів-Парма, то уряд Австрії влаштував їй державний похорон як пануючої голови держави, дозволивши навіть ужити кінний катафальок, що його останній раз вживала до похорону імператора Франца Йосифа.

Король Румунії, Михайло, якому тепер 60 років, половину свого життя провів на еміґрації, над озером Женева у Швайцарії. У сучасну пору він уважно слідкує, що діється в його родинному краю, Румунії. Карло у своєму житті був двома наворотами королем. Перше його королювання перервав його батько, Карло, який був повернувся з еміґрації, відсунув його з королівського престолу і сам заняв його місце. Коли ж король Карло помер, то Михайло став повновно королем Румунії. Він є єдиним королем, який королював два роки під комуністами, і то з великим успіхом. Одначе в 1947 році король Михайло зрезиґнував з трону, вирішивши що краще жити на еміґрації життям звичайної людини, аніж бути під комуністами маріонетковим королем.

Румунського короля Михайла і його бабку, королеву Марію, більшість румунів згадують з любов'ю і є можливість, що коли румунська Селянська партія дійде до влади в Румунії, то вона покличе його на трон. Обі його доньки, після повалення режиму комуністичного диктатора Чаушеску, вже відвідували Румунію.

Наслідником трону Югославії, є Олександер II, який титулує себе князем Олександром. Він довший час жив і працював в Америці, в містах Чикаґо і Вашінґтоні і нещодавно перебрався зі своїми трьома дітьми від першої жінки, до Лондону, Англія. Ні він, ні його друга жінка, ніколи не були в Югославії, але його рідні відвідують її і звітують йому про тамошні відносини.

Родина Олександра походить з королівського роду Караджорджювичів, яку недолюблюють в Югославії. Король Петро вступив на трон, коли його батько, Олександер І, був замордований в Марселі, Франція, в 1934-му році. Петро мусів поборювати свого свояка, принца Павла, що його підтримували під час Другої світової війни, німці. Коли ж він позбувся конкурента до трону, проти нього висту пили англійці і американці, які потаємно стали підтримувати маршала Тіта і його комуністичних партизанів.

В наші дні непогодження між народами Югославії щораз зростають і виглядає, що ця країна поділиться на три до шість окремих держав. Якщо таке станеться, то Монтенегро може проголосити себе незалежною державою, королем якої стане князь Микола, який народився 1944 року у Франції і є правником короля Миколи І, який володів країною в середині минулого століття. Микола І мав 12 дітей — трьох синів і вісім доньок, які повиходили заміж за синів монархів: одну посватав майбутній король Італії, друга вийшла заміж за сина одного з московської царської родини, а решта поріднилися з іншими пануючими родинами. Отже цей монтенегрівський король став, на подобу нашого князя Ярослава Мудрого, також „тестем Европи".

Болгарський король Се-

(Закінчення на стор. 3)

Юрій Р. Рибак

ВАРСТАТ ПРАЦІ ВДОМА

Коли йде мова про великі корпорації у ЗСА, то останнім часом завважується зміну у відношенні між працедавцем а працівником. Тут і там працівники залишають карні ряди корпоративної системи праці у збірних місцях і шукають за новою індивідуальною розв'язкою, що провадить до зміни способу життя та праці... Серед кіл громадян консервативних поглядів панує здивування, що поступові працівники знаходять розв'язку саме вдома у колі рідні. Щораз частіше виринає на плесо публічної опінії думка, що таке вирішення — це вияв індивідуальности та спроможности продовжувати працю у новому довкіллі, організувати працю на власний лад, а ум звільнювати від домашніх турбот, які часто мучать людину під час праці далекої від дому.

Уже одна четвертина всіх працюючих американців частинно або супільно перенесла свою працю зі загального місця до власного родинного вогнища, а як подають достовірні джерела інформації, то у половині двох останніх років більше ніж 4 мільйони бюрових працівників перенесли вперше до дому виконування праці зізовні.

Сьогодні, коли американські корпорації щораз більше думають і плянують ґльобальними категоріями, зарисовується загроза втрати постійного варстату праці. Із повним жалем теж можна завважити, що надавши корпорації характер нерухомого майна, вона стає предметом спекуляції з однією тільки остаточною метою дати якнайбільший заробіток при перепродажі!... Іншими словами підприємство, ставши реальностевим об'єктом, вже не є більше продукційною одиницею з головним завданням збільшати економічні добра. Тут невиключено, що під час переходу корпорації з одних рук у другі працівник наражений втратити свій варстат праці і не одному це притрапляється, що після довгих років відданої служби приходиться починати кар'єру відпочатку або у іншому місці, що не є без впливу на родинне життя, яке глибоко вкоренилось в даному довкіллі. Це ж одна з причин чому люди ще завчасу вирішують перенестись „зі всім" додому з почуванням, що тут існування певніше і що тут ніхто не заколотить спокою.

Усе виглядає гаразд, однак не таке воно рожеве як розмальовують голубі мрії, що підбадьорюють до реалізації задумів та плянів людини. Досі бо хата була місцем, де можна було забути проблеми праці, з'їсти вечерю, переспатись і вранці знову збиратись вдорогу до праці... Але з хвилиною зродження комбінації хата-бюро закрадається зовнішній вплив з райдугою кольорів, що домінують над добром і злом радістю і турботами і при чому найновіші здобутки технології надають домашній атмосфері бизнесовий характер.

У висліді дім стає варстатом праці, стає продукційною одиницею у вирі динаміки економіки — а людина? ...Людина заощаджує час і гроші на постійній переїздці і має змогу довший час провести зріднею... Ось недавній опит Американського товариства праці вдома оголосило, що 97 відс. учасників вважають місце на працю вдома як можливість наглядного затіснення родинного вузла. З цим можна б погодитися, але воне не таке просте, щоб його перевести, бо часто праця вимагає першенства. Це добре відчувають діти, які звикли до цього, що батьки вільні від праці посвячували їм багато уваги. Але відколи батьки чи мати з хати зробили варстат праці, то не вільно їм переривати телефонічних розмов чи постійно клопотати їх своїми дитячими забаганками. І тут є розв'язка: окрема кімната або бодай меблі, що відокрелюють „бюро" від вітальні. Таке влаштування є ясною межею між домом а працею, що її мусять вшанувати всі члени рідні.

Праця вдома не завжди мусить означати відчуження від бюрового зайняття назовні, бож багато осіб працює під час тижня у двох місцях та продовжує зв'язок із зовнішнім світом та товаришами праці. Все ж таки праця вдома дає більше спокою і вільна від бюрових постійних переривань; вдома можна теж краще зосередитись над виконанням завдання протягом довгого часу і забути зовсім, що невільничий гудок існує!

У загальному — попри використування услуг комп'ютора — можливість праці вдома є така велика як велика є людська уява та спроможність. Туди належить цілий ряд конкретних можливостей від науки музики, співу, чужих мов, опіки над дітьми працюючих батьків до монтажу малих речей, ручних робіт, шиття тощо... І тут не зашкодить обережність у підході до різних оголошень заки себе зобов'язати, бо часто густо є більше реклямної обіцянки ніж користи. Тому і слід точно перевірювати хто є працедавець, які є його точні умови, які кошти пов'язані з працею і яка є стандартна вимога якости. Знову ж обіцянки великих зисків за малу працю чи грошовий вклад є дуже сумнівне, бо годі повірити, щоб чесною дорогою можна зробити багато гроша без великого вкладу праці, часу та енергії!

У загальному, працю вдома можна вважати позитивним явищем згідно, скажімо, з поглядом жінок, яким дороге виховування дітей у родинному, теплому довкіллі, як теж здобування додаткових матеріяльних засобів для покращання родинного бюджету... Раз одній жінці поставлено було питання відносно її погляду на варстат праці вдома. Вона відповіла, парафразуючи нашу приповідку: „Всюди добре працювати, а вдома найкраще".

НА МИСТЕЦЬКІ ТЕМИ
Іван Кедрин

Христина Головчак-Дебаррі

Христина Головчак, за своїм чоловіком Дебаррі, не є ані новиком у мистецтві, ані аматоркою. Розказує, що від дитинства любила рисувати і тому спершу цікавилася графікою, чорною і кольоровою. Признає, що самого таланту замало, щоб можна в будь-якій професії, зокрема й особливо в образотворчому мистецтві творити щось вартісне. Після народної і середньої школи у Джерзі Ситі, Н.Дж., скінчила Школу мистецтва у Нюарку, Н.Дж., після чого студіювала мистецтво у Ню Йоркському університеті й закінчила ці студії з дуже добрими вислідами. Перейшла теж школу мистецтва у Вудстаку, Н.Й., відомому центрі мистецького життя. Каже, що „затужила за кольорами" і звернулася до малярства. Але малювала головно для себе і виставляла спершу тільки графіку та від яких двох з половиною років — малюнки. Спершу брала участь тільки у збірних американських виставках і тільки згодом зважилася на індивідуальні. Малює виключно технікою пастелі. Запитав я — чому, адже кольори найкраще виходять водними або олійними фарбами. Має сильну алерґію до терпентини, хворіє від її самого запаху.

Уважає, що несправедливо характеризувати бліді кольори, як „пастелеві", бо пастеля може дати також сильний кольор. І так і ні: видобути сильний кольор пастелею трудніше, як олією, але, очевидно, пастелісти, які навчилися малярської хемії, рисунку й перспективи, творять різнобарвні образи. А проте між пастелістами нема таких кольористів, як між мистцями, що орудують олійною фарбою. Трудно теж знайти між пастелістами мистця, який поклоняється експресіонізмові, висловлюючи його також грубим накладанням олійної фарби.

Христина Головчак — типова „пастелістка". Вона здобула собі признання своїми пастелевими творами в американському мистецькому світі і стала дійсним членом Товариства пастелі в Америці з осідком у Ню Йорку. Згодом стала навіть членом Управи цієї мистецької організації і референткою її стипендійного фонду. Недавно прийняв її американський мистецький Салмаґунді клюб. Обертаючись в американському середовищі і знайшовши своїми творами доступ і признання в американському образотворчому світі, не відреклася українства ані українського мистецького світу. У грудні минулого року мала двотижневу індивідуальну виставку в нюйоркській галерії Об'єднання Мистців-Українців Америки. Мала там 45 картин, здебільша квіти, натюрморти, але й були там теж краєвиди.

Всі образи Христини Головчак — типові для імпресіонізму. Сама признає, що найбільш захоплюється французькими імпресіоністами. Жаліє, що не була в Парижі, де є окремий музей із чудовими образами Деґа, Ренуара, Моне й інших, крім тих, що попали до Люврý. Всі картини Х. Головчак дуже естетичні, пізнати добрий рисунок колишнього графіка, пізнати відразу, що це не аматорська праця. Кидається в око дбайливе викінчення деталів. Малювати пастелею трудніше, як фарбою на кисті, трудніше розмежовувати гармонійно світла і тіні та гармонізувати кольори. Дбайливість Х. Головчак у відношенні до сво-

(Закінчення на стор. 3)

З ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

ЩЕ ПРО РАДІЯЦІЮ В РІВНОМУ

Будучи у Львові, в готелі „Дністер" в червні минулого року, я мав нагоду розмовляти з багатьма людьми у вестибюлі цього готелю. Розмова велась з людьми деяких районів Львівщини.

В розмові з жінкою з Дрогобицького району вона розказувала, що на Дрогобиччині не ростуть оґірки та інша „ярина", а також овочі. Черешні дуже маленькі і дерева сохнуть. Як тільки покажеться цвіт на оґірках зараз в'яне, навіть під пластиковим накриттям. Такий стан існує також на Золочівщині і правдоподібно в інших районах. Таку ситуацію рослин можна пояснювати опадами отруйних дощів. Однак ця жінка з Дрогобиччини твердила, що такий „стан" витворився після чорнобильської катастрофи.

Відтак в цьому готелі „Дністер" я нав'язав розмову з жінкою з хусткою на голові. Ця жінка була якраз з Рівенщини. В розмові вона розказувала те, що й жінка з Дрогобиччини. Але вона також відмітила, що після чорнобильської катастрофи ночами на Рівенщині, коли небо дуже чисте часами ніби якісь „сніжинки" мерехтять на небі.

Це підтверджує коротко звідомлення про радіяцію в околицях Рівного, що було поміщене в „Свободі" з 10-го лютого.

Будучи в Золочівщині минулого року, я мав нагоду бачити лінію високої електричної потужности, що йде через село Тростянець, Підлипці, Плугів, і далі десь на південь. Казали мені, що ця лінія йде з Рівного і цю електричну енерґію продають десь закордон.

Михайло Березовський
Ортонвілл, Миш.

Мирослав Лабунька

КРИЗА ПРОВОДУ — У КРИТИЧНИЙ ЧАС

І.

Є принципи, що з них не може зрезиґнувати людина — громадянин, якщо вона не хоче повернутись у стан рабства, а це принцип права одиниці, чи загально — людські права, громадянські права одиниці; і є принципи, що з них за ніяких умов не може зрезиґнувати народ, якщо він не хоче стати безлицею товпою, погноєм — за поетом О. Олесем — на поприщах чужих, а принципи ці — це самостійність (національна суверенність) і соборність. Сьогодні в світі визнаний і принятий принцип, що суверенність будь-якого народу, будь-якої держави основується на волі цього народу (а в багатонаціональних державах на волі народів, що творять таку державу). Весь народ є носієм свого суверенітету. Суверенітет українського народу у формі своєї національної, самостійної, ні від кого незалежної держави був висловлений волею українського народу устами його представників, що творили його леґітимний уряд у IV Універсалі. Це вони тим правним актом проголосили цілому світові 22-го січня 1918 року цю волю народу українського народу знаменними словами: „Народе України! Твоєю силою, волею, словом стала на землі Українська Вільна Народня Республіка".

А його (того ж українського народу) соборність була задеклярована, знову ж визнаними представниками, бо членами урядів двох українських самостійних, суверенних республік — Української Народної Республіки і Західньої Української Народної Республіки 22-го січня 1919 року, у столиці України — Києві, на площі св. Софії, словами: „Від нині зливаються в одно віками відділені одна від одної частини України — Галичина, Буковина, Закарпаття і придніпровська Україна в одну велику Україну. Сповнилися відвічні мрії, для яких жили і за які вмирали найкращі сини України. Від нині є тільки одна незалежна Українська Народна Республіка. Таких заяв — стверджень про свою самостійність і суверенність та соборність своїх складових частин — землі української, можуть позаздрити нам українцям багато народів, у різних частинах світу, що нині втішаються незалежним життям у своїх самостійних суверенних національних державах. До цих принципових стверджень, що ними український народ виявив свою волю у недавньому минулому, бо тільки сім десяток років тому назад, непотрібно нічого додавати, але — не можна і нічого віднимати. Якщоб кожний українець і українка їх, ці знаменні слова, завжди пам'ятали, якщоб кожний і кожна з нас їх по своїх силах здійснювали та не робили б „тактичних відступів" від принципів, що вони їх втілюють, не було б неволі, голоду, великого ісходу, та інших нещасть, що навістили наш нарід останніми десятиліттями. Тому вони повинні так, як державні символи — синьо-жовтий прапор і володимирський тризуб, стати постійними реквізитами нашого національного я. Тому повторювати їх, пригадувати їх собі і нашому довкіллю ми повинні при кожній нагоді.

Повертаючись до питання людських і громадянських прав людини, з приємністю приходиться відзначити, що в заклику Секретаріяту Народного Руху України за Перебудову (НРУП) святочно відзначити (покищо тільки) День Соборности цього року, виразно й недвозначно стверджується, що їх (ці права) можна осягнути тільки в незалежній Україні: „Виборюймо і волю і незалежність економічну і політичну, бо тільки суверенна українська держава може врятувати нас від радіоактивної аварії, повернути нам втрачені права, забезпечити людині життя, щастя і добробут для наших дітей". Значиться, — не у Федерації, конфедерації чи якійсь іншій неприродній комбінації співжиття націй і народів, а тільки у вільній незалежній українській демократичній державі можуть вповні бути забезпечені громадянські права одиниці.

* * *

В обличчі епохальних подій, що проходять у Східній Европі, включаючи й Україну, у кожного з нас на думці питання: Як охрестили ці переміни, що з шаленою швидкістю проходять у цілому бльоці так монолітному й здавалось непорушному, закам'янілому у своїй штивності політичного життя? Під яку категорію явищ політичного життя їх ставити? Яким дефініціям — політичних та соціоекономічних явищ вони підлягають? У свій час вчені дослідники напевно впораються з цими питанями. Але для нас тепер на часі питання більш практичного порядку. Чи зміни ці направду революційні, чи для нас корисні, та чи є вигляди на те, що вони утриваляться, і вкінці — чи є надії на те, що вони приведуть до здобуття за закріплення самостійности й соборности українського народу? А ще інакше можна спитати — чи теперішні зміни й ситуація в Україні є революційними.

Відповідь: без сумніву так. І за своєю суттю і за своїми формами вияву, як і за своєю динамікою — це зміни революційні. Таким чином, ми маємо в Україні під сучасну пору до діла з революційною ситуацією, якщо ще не вповні із революцією у стислому розумінні цього слова. Для цього нині недостає ще деяких атрибутів, як наприклад, всенародного ентузіязму, поголовного збудження і революційного заанґажування мас. Таке заанґажування і ентузіязм — ми бачили досі в інших країнах Східньої Европи, як: Польща, Мадярщина, Чехо-Словаччина, Східня Німеччина, не говорячи вже про Румунію, де нарід виявив вершок своєї ненависти до драконського диктатора, до його режиму й накиненої ідеології. Ця реакція мас і потверджує, що маємо до діла із революцією, чи революціями клясичного типу в цих країнах. Симптоми революції дослідники окреслюють (в певного роду хронологічному порядку процесів, що відбуваються), як: відчуження мас від попереднього суспільно-економічного й політичного ладу (можна сказати: від діючого уряду), публічні вияви незадоволення мас через демонстрації, зневіра серед бюрократії і упривілейованих кляс, чи груп (таких, як наприклад, „номенклятура) та поступовий перехід на сторону революційно настроєних мас частини адміністративного апарату, провідного політичного активу („establішменту"), війська, а то й поліції, що охороняла старі порядки.

Продовження буде.

Опубліковано роман Ю. Буряківця п. з. „Право на велику дорогу"

Ню Йорк. — Цього року, тут з Видавництва „Вільна Думка", другим виданням, появився 316-сторінковий роман в твердій обгортці Юрія Буряківця п.з. „Право на велику дорогу". Обкладинку до цієї книжки виконала Леся Дяченко-Кочман

За автором ще такі твори: поетичні збірки — „Слово про Україну", „До вершин Духа", „Зірниці", „Виноградник", „Серця палкого тепла" і „Листки соняшника". В прозовому жанрі у Ю. Буряківця теж чималий доробок, як ось роман п.з. „Нездоланні", роман — „Пашпорт на Україну" та й цього року виданий роман — „Право на велику дорогу".

Згадану вище книжку можна набути, звернувшись на адресу: Yurij Buriakiwec, 77-13 170 St., Flushing, N.Y., 11366.

„Чи ви ..."

(Закінчення зі стор. 1)

двох років її дрібонька постать з теплим ухміхом стала „видною" на постійній реклямі авт Форда у західніх стейтах Америки. Розуміється від того часу вона мусить мати, як вияснює нам, вже професійного менаджера, а ця образова форма реклями поширилася також на середні стейти ЗСА.

Тут ми в розмові знову повертаємося до статті у „Форд Таймс", де Фінк пише, що у цій фордівській реклямі для Чикаго Квітка співає кінець українською мовою, тому, що там живе багато її земляків. Ми з признанням стверджуємо, що автор дуже добре передав у статті сильне пов'язання Квітки Цісик з батьками та з українським середовищем та ще і окремо написав про її нову платівку з українськими піснями „Квітка — два кольори", що недавно появилася на компактному диску та на звичайних касетах у знаменитому технічному виконанні.

Про працю над цією платівкою розповідає наша гостя і ми довідуємося, що це коштувало їй 11 місяців наполегливої праці, в якій допомагала дослівно ціла родина. Її мати шукала відповідні пісні та ноти до них, фортепіяновий супровід був в руках її сестри Марійки, а продукцію перебрав і оформив її муж — інженер Ед Рак. Розуміється, багато до доброго виконання касети допомогло те, що Квітка співає у супроводі професійних музик. Тому вона надіється, що ця касета скоро розійдеться та навіть дістанеться в Україну А тоді, каже вона, можна буде думати про чергову касетку.

Коли питаємося її чому між першою платівкою „Квітка співає" і цією новою була доволі довга проміжність часу, наша співачка вияснює нам, що виконання доброї платівки є дуже коштовне і тому не завжди бажання може йти в парі із його виконанням. Але, коли цей перший альбом здобув у 1988 році на Музичному фестивалі в Канаді чотири перші нагороди, поширилося зацікавлення ним помітно і це дозволило вже рік пізніше приступити до праці над другим записом.

Квітка з радістю інформує, що оба альбоми здобули зацікавлення також американської публіки, яка знає її з реклям і радо купують також і не українці цю касету чи диск, навіть не розуміючи тексту пісень. Це дає їй велике вдоволення, яке віддзеркалюється в її усміху та в цілій її поставі. Бачимо його також на численних знімках, якими прикрашена стаття у „Форд Таймс", де вона не лише на обкладинці, але й на двох повних сторінках — один раз співаючи у телевізійному студіо і вдруге на своєму улюбленому коні — Меркурію.

На кінець питаємося нашу співачку, чи не думає про виступи перед своєю чи чужою публікою. Вона відповідає, що хоча була б дуже рада, але після 15 років співу до мікрофону у телевізійних студіях — це вимагало б дуже багато підготови та „перевишколу", а вона постійно зайнята.

Шкода, бо її спів „бере за серце" слухачів навіть як її не бачимо. А хотілося б не тільки слухати, але й безпосередньо бачити цю нашу гарну, усміхнену „українську квітку".

ПОСАДНИК НЮ ЙОРКУ Дейвид Дінкінс виступив з різкою критикою пропозиції губернатора Маріо Квомо висунути на голосування мешканців Стейтен Айленду питання про відділення цього „боро" від Ню Йорку і надання йому статусу самостійного міста. „Це питання долі цілого міста, — сказав Дінкінс. — Отже й в голосуванні повинні взяти участь мешканці не тільки Стейтен Айленду, але й Ню Йорку". Посадник заявив, що він внесе на розгляд стейтового законодавства законопроєкт про правила відокремлення. Згідно з пляном М. Квомо, в тому випадку, якщо мешканці Стейтен Айленду висловлять підтримку відокремленню „боро" в самостійну міську одиницю, відповідний документ буде переданий для розгляду до стейтової міської комісії і вже через два роки Стетен Айленд зможе стати „вільним містом" За словами Дінкінса, в цьому випадку, Ню Йорк втратить 20 відсотків території та більйони долярів, які вклала міська влада до інфраструктури цього „боро". Колишній посадник міста Едвард Кач назвав пропозицію М. Квомо „ударом ножа просто в серце міста".

Активізується...

(Закінчення зі стор. 1)

Лікарських Товариств (СФУЛТ) у Львові в серпні цього року.

Лікарі-члени НТШ у Львові плянують видавати „Записки Лікарської комісії НТШ" та запрошують українських лікарів з діяспори присилати свої наукові праці і статті з історії медицини та лікарського життя.

Слід згадати, що вже в 1898 році гурток лікрів під проводом д-ра Євгена Озаркевича заложив Лікарську комісію НТШ, яка негайно почала видавати в окремих випусках „Лікарський Збірник". Протягом 1898-1903 років вийшли три томи (6 випусків), в яких друкувалися наукові праці українських лікарів і науковців. Наприклад, Е.Озаркевича, Івана Горбачевського, Осипа Дакури, Софії Окуневської-Морачевської, Михайла Коса, Михайла Олійника і Володимира Яновича та інших.

В 1910 році засновано Українське Лікарське Товариство у Львові, яке почало видавати „Здоровлє" (1912-14), а потім „Лікарський Вісник" (1920-39). „Лікарський Вісник" був органом Лікарської комісії НТШ і Українського Лікарського Товариства у Львові.

Після Другої світової війни відновлене Українське Лікарське Товариство Північної Америки почало видавати з 1954 року „Лікарський Вісник", якого вийшло 110 чисел за останніх 35 років, а Лікарсько-природнича секція НТШ в Америці видала кілька своїх наукових збірників.

Можливість...

(Закінчення зі стор. 2)

мен, чи Симеон, який є одружений з донькою еспанського аристократа, має найменші можливості, щоб повернутись на престіл. Але навіть він має політичну підтримку серед деяких новопосталих політичних організацій. Король Семен народився в Софії 1937 року і був коротко на троні, коли його батько, король Борис, помер в 1943 році. Він був малолітнім королем до цього часу, аж німці поставили на його місце його діда, короля Фердинанда І. Королівську родину Саксів-Кабур. Гота (так називався чоловік англійської королеви Вікторії, князь Альберт), не любили її в Болгарії, коли вона туди прибула перед 100 роками. Та все ж таки королеві Фердинандові майже було вдалося успішно відновити болгарську візантійську імперію.

Останнім з балканських монархів, що міг би при сприятливих обставинах повернутися на трон Албанії, це король Лека, який наново починає творити армію з албанських еміґрантів, щоб визволити його країну з-під панування комуністів. Народжений в Тирані 1939 року, він є сином албанського короля Зоґу І і королеви Геральдини, яка була півамериканського і півмадярського роду. Американці і англійці пробували вманеврувати Лека на трон Албанії в 1950 році, організуючи висадку з Італії. Але англійський шпигун Кім Філби повідомив про це совєтський уряд і вони цю воєнну виправу унешкідливили.

Надії грецького короля Константина, який володів Грецією від 1964 до 1974 років, щораз більше зростають на повернення до краю і наново стати королем. Він плянує незабаром відвідати Грецію щоб перевірити тамошню політичну ситуацію і заразом дати тим до зрозуміння грекам, що якщо народ його покличе, то він повернеться і поновно стане їхнім королем. Монархія в Греції була скасована диктатурою полковників в 1973-му році, а спроба її відновлення була відкинена в загальному народному голосуванні після привернення демократії. Але король Константин відмовився визнати це голосування важним на цій підставі, що йому не було дозволено повернутися до краю на проваджения виборчої кампанії.

Ясно, не можна судити, що в наслідок політичних змін в цих вище названих країнах, всі згадувані кандидати до тронів, вже можуть чистити свої корони і витирати порохи з їхніх монарших булав. Але в Мадярщині, Румунії і Греції можуть заіснувати відносно відновлення монархій, великі несподіванки.

При цій нагоді цікаво відзначити, що кандидати до московського царського трону, яких є кілька на Заході, щось не висувають претенсій до московського царського престолу в Кремлі. Партія московських націстів-єдинонеділимців „Пам'ять", багато горлає про втримання „святих кордонів", тобто цілість московської імперії, але про відновлення царату чогось відмовчується.

Як зачуваємо, також в Україні починає відроджуватися гетьманська ідея. Надходять вістки з краю, що там творяться гуртки прихильників відродження гатьманської України. Такі гуртки постають по всій Україні, а найбільше в Галичині. Але не має ще вісток, чи в краю вже мають кандидата на гетьмана.

Як відомо, у вільному світі існує гетьманська організація, яка поширює ідею відновлення монархії в Україні — гетьманщини. Ця організація видає свій друкований орган — часопис „Батьківщина" в Торонто, Канада. Але й у вільному світі є труднощі із кандидатами на гетьмана: після смерти останнього гетьмана всієї України, Павла Скоропадського та його сина, Данила, наслідницею гетьмана стала його донька, Єлисавета Скоропадська. Донедавна декто з еміґраційних гетьманців подейкували про кандидата на гетьмана Олелька Довгорукого, потомка давнього княжого роду, Довгоруких, який проживає в Західній Европі, і свого часу зголосив свою кандидатуру на гетьмана, а чи й короля України. Але з того часу, як він, крім кандидатури на гетьманство в Україні, зголосив свою кандидатуру ще й на царя Росії — українські гетьманці у вільному світі перестали брати до уваги його особу як кандидата на гетьмана України

Христина...

(Закінчення зі стор. 2)

Морський натюрморт.

Лілеї

еї мистецької праці видна й у тому, що вона всі свої пастелі двічі скріплює (т.зв. фіксатурою) та бере під скло. Тому ніяка пастеля Х. Головчак не може „обсунутись"

Подвигугідні мистці Ренесансової доби, що їх архитвори перетривали сотні років, хоч у великих музеях вони є теж під пильним оком консерваторів. Всі образи Х. Головчак є під склом, з широким паспарту і в гарних золотих рамках.

Христина Головчак стала відомою в українській громаді, як графік. Вона звеличниця Баляса, — я пригадав їй Нарбута, автора рисунків на банкнотах УН-Республіки, та його найбільш талановитих учнів Ковжуна й Лісовського. Добре сталося, що представилася своїми пастелями й українській публіці. Стала членом ОМУА, але має куди більші й легші можливості діяти на американському ґрунті. На цей 1990 рік має вже запевнені місця для своїх експонатів на збірних американських виставках у різних стейтах у престижевих ґалеріях. Організує це Товариство пастелі в Америці, яке дбає про своїх членів. Знає історію українського образотворчого мистецтва. Приємно було познайомитися з мисткинею і погуторити. Дві залі ґалерії ОМУА, обвішані образами Х. Головчак, були сповиті атмосферою мистецької краси. І розмова з мисткинею залишила якнайкращий спомин.

Довідуємося, що перед Х. Головчак відкривається нова дорога, — нова виставка картин в Чикаго, Ілл.

Ансамбль українських танцюристів в Маямі відзначив 40-ліття

В неділю, 28-го січня, в готелі Шератон в Деніі. Фла., відбулося святкове відзначення 40-ліття заснування ансамблю українських танцюристів у Маямі. Особливе значення ця подія мала для двох директорів ансамблю Катерини Годівської й Тараса Максимовича — двох людей, які твердо вірили в необхідність передачі української спадщини для майбутніх поколінь, людей, які присвятили 40 років життя, навчаючи молодь чару українського танцю.

Святкування почалося традиційним танком „Вітаємо" у виконанні ансамблю. Програмою провадив син К. Годівської Тарас, який привітав гостей. Молитву українською мовою провів о. Степан Біляк з української православної церкви св. Миколая, а англійською — о. Степан Зарічний з української католицької церкви Успення Пресвятої Богородиці.

Донька Т. Максимовича Донна, яка тепер є головним танцювальним інструктором ансамблю, сердечною промовою віддала дань засновникам ансамблю українських танцюристів у Маямі. Леся Годівська-Стаблфілд, донька К. Годівської, говорила про цілковиту відданість засновників своїй справі. Варвара Дмитрів щиро подякувала К. Годівській й Т. Максимовичу від імени батьків та прадідів.

Заступник головного предсідника УНС Мирон Куропась виголосив доповідь на тему „Молодь та український танець в Америці". Він розповів про тяжкі початки української іміграції в Америці, про важливість збереження української культури, мови, традиції, невід'ємною частькою якої є танець: „Тарас Максимович та Катерина Годівська стали батьками ансамблю українських танцюристів Маямі".

Тарас Максимович почав активну діяльність в українській громаді вже від 15-ти років, коли його батьки переїхали на Фльориду. Від 1958 року він працював директором хору української католицької церкви Успення Пресвятої Богородиці. Протягом багатьох років Т. Максимович був президентом Українсько-Американського Клюбу та впродовж вісьми років є головним радним УНС. Т. Максимович був крайовим дорадником Ліги Української Молоді Північної Америки, а в 1962 році — предсідником конвенції ЛУМПА. Сьогодні Тарас є касиром Фундації Української Спадщини, культурної організації, яка недавно випустила відеострічку з інструкціями для вивчення українських народних танців. Крім цього Т. Максимович є вчителем соціяльних наук та від 1976 року — віцепрезидентом Об'єднання вчителів повіту Дейд.



Д-р М. Куропась вручає нагороду Т. Максимовичеві від УНСоюзу.



Танцює ансамбль в честь його керівника-ювілята.

В сім'ї Тараса та Анни Максимовичів є троє дітей: Ганя, Донна і Карен, які недавно випустили свою першу платівку українських народних пісень. Через роки вони були співочою і танцювальною окрасою Союзівки.

Одним із засновників української православної церкви св. Миколая є Катерина Годівська, колишня голова Сестриицтва цієї церкви. На протязі багатьох років К. Годівська була віцепрезидентом Українсько-Американського Клюбу. В 1950-их роках вона співпрацювала з радіостанцією „Голос Америки". В 1960-70 роках вона давала лекції та влаштовувала виступи у жіночому клюбі музики і мистецтва Маямі. Між 1972-83 роками К. Годівська репрезентувала українську творчість на міжнародному фольклорному фестивалі у Маямі. Вона була координатором міжнародного фольклорного фестивалю в 1983 році та протягом семи років — головою Міжнародного фестивалю костюмів.

Влітку 1949 року троє ентузіястів Катерина Годівська, Тарас та Ольга (сестра Тараса) Максимовичі стали першими українськими танцюристами в Маямі. Під їх вдалим керівництвом група танцюристів росла та вдосконалювала своє мистецтво, виступаючи на фестивалях та розважаючи не тільки українську, але й американську публіку. Від 1956 року ансамбль вже мав свою постійну домівку — Українсько-Американський Клюб. Це дало можливість Катерині й Тарасові на багато збільшити та урізноманітнити репертуар, влаштовуючи виступи в різних місцевостях Фльориди, у школах, лікарнях, будинках для старших, готелях, на багатьох фестивалях та для телевізійних передач.

Під час святкування 40-ліття ансамблю українських танцюристів К. Годівська й Т. Максимович отримали привітання від президента Дж. Буша, від Шкільної ради Маямі, Фундації Спадщини, посадника Ксав'єра Суареза з Маямі, посадника Кларка з повіту Дейд та від УНСоюзу. Ансамбль отримав дотацію від УНСоюзу в сумі 200 дол.

К. Годівська та Т. Максимович щиро подякували всім присутнім за пошану та признання, за підтримку та допомогу, за влаштування цього чудового свята.

На закінчення танцюристи українського ансамблю у танці висловили свою подяку засновникам Катерині й Тарасові, завдяки яким три покоління дітей та молоді могли вивчати українські народні танці, зберегти традиції свого народу.

ТОВАРИСТВО СВЯТА СОФІЯ — КОМІСІЯ ПАТРІЯРШОГО ФОНДУ

повідомляє:

на **ПАТРІЯРШИЙ ФОНД** зложили:

I — 90

5.638.08 дол. — зі спадку бл. п. інж. Романа Вергуна (Рочестер, Н. Й.).
2.200.00 дол. — зі спадку бл. п. мгр Марії Ридзай-Чировської (Павтакет, Р. І.).
600.00 дол. — Адріян А. Долінський.
по 100.00 дол. — Дарія Якубович, д-р Юрій Старосольський, Марія Рибак, д-р Олег Снилик, Михайло Драбик, Володимир і Катерина Воловодюк, Василь Гуменюк, д-р Леонід Рудницький, Катерина Рудницька, д-р Алберт Кіпа, Василь Колодчин.
75.00 дол. — Михайло й Ольга Середа;
по 50.00 дол. — Роман і Александра Яськів, д-р Роман і Ольга Дзядів, Іда Василів з дітьми (у пам'ять мужа і батька у третю річницю смерти), д-р Мирослав Грушка, Марія Овчаренко, д-р Й. Музичка.
по 25.00 дол. — Мирослав Лисобей, Бетте Квакенбуш, Роман Яримович, Христина Демянчук (у пам'ять бл. п. Катерини Фаріон), Володимир Михайлів (на УКУ в Римі), Омелян Суховерський, Люба Чолган, Антоній Колтунюк, Анатоль і Ольга Ромах, Юлія Вертипорох (замість квітів на могилу бл. п. д-ра Володимира Сілецького), Віллієм і Стефанія Татчин, Евген Фаріон (у пам'ять бл. п. Михайла Бурчака), Евдокія Боднаренко, Катерина Попович, Любомир і Стефанія Гуменюк;
по 20.00 дол. — Марія Крижанівська, Віра Левицька, Володимир Івануса, Володимир Сенежак, Ярослав Ґелета, Анна і Катерина Дучак;
по 15.00 дол. — Ярослав і Іванна Клим, Василь Гуцуляк
по 10.00 дол. — Петро Грицак, Стефан Салик, Володимир Чижик, Любомира Чапельська, Роман А. Мельник, Богдан Принада

На радіопрограму „Голос Української Діяспори", зложили:

50.00 дол. — Володимира і Теодосія Брикович;
25.00 дол. — Іван і Анна Квік.

На Коляду у Філядельфії, ПА, зложили:

100.00 дол. — Йосиф Вомпель;
по 50.00 дол. — Емілія Михалевська, Зенон і д-р Тетяна Цісик.
по 25.00 дол. — „Тризуб" щадниця у Філядельфії, Ярослав Гречка, Корнило і Марія Филипович, Неоніля Кліш, Григорій і Анна Олійник, Омелян Коморовський, д-р Юрій Ісаів, д-р Микола Войтович;
по 20.00 дол. — Григорій Колибабюк, Олена Ощипко, Іван і Дарія Скіра, Марія Данилів, М. Мізак;
15.00 дол. — Варвара Швед;
по 10.00 дол. — Ксеня Підгірська, Марта Ощипко, Іван Дмитрів, Іван і Анна Дзівак, Александер Лужницький.

Листа ч. 109 — колядував Микола Рудницький, зложили:

50.00 дол. — д-р Леонід і Ірена Рудницькі;
30.00 дол. — д-р Олекса й Евгенія Ґардецькі;
по 25.00 дол. — д-р Я. Яримович, Богдан і Ірина Пастушаки;
по 20.00 дол. — Федик і Віскобійник, Михайло Петришин, М. З. Одежинські;
10.00 дол. — Теодор Курилець.

Зі збірки під час тризни по похороні бл. п. Мирона Пінковського в Елизабет, Н. Дж., зложили:

20.00 дол. — Василь Закорчіпний;
15.00 дол. — М. Карваш.

Збірка з приводу смерти бл. п. Володимира Сілецького в Лорейн, ОГ., зложили:

100.00 дол. — д-р І. Криницький;
по 20.00 дол. — О. М. Лесюк, М. Купчинська;
по 10.00 дол. — К. Маціпинський, Я. і С. Сушко, д-р В. і Л. Боднар.

Листа ч. 114 — збірка у пам'ять бл. п. Дмитра Синюха у Філядельфії, ПА., зложили:

по 20.00 дол. — д-р Романа Навроцька, інж. Юліян і Олена Головчак, Зенон і д-р Татяна Цісик, д-р Леонід і Ірена Рудницькі, Іван і Анна Квік, Іван і Марія Шведа
15.00 дол. — Теодор і Марія Флюнт.
по 10.00 дол. — Роман Вомпель, Олімпія Гайдучок, Лев Ганусяк.

Листа ч. 087 — Коляда в Берліні, Н. Дж. — збирав Лонгин Світенко, зложили:

по 20.00 дол. — І. і Р. Васюрко, Л. і С. Світенко, Г. і А. Стахнів, Микола Римчук, М. і Д. Молдаван, Марта Безпалко, Александер Кобаса;
10.00 дол. — Й. Смерески;
по 5.00 дол. — Й. Арктотин, Неллі Арктотин, Петро Арктотин.

Листа ч. 032 — збірка Укр. Патр. Товариства, Відділ Фінікс, АЗ., зібрав Евген Васипина, зложили:

100.00 дол. — Стефан Ґула;
15.00 дол. — Марія Гіщинська.
по 10.00 дол. — Омелян Комарницький, Михайло Ходань, Михайло Агащук, Михайло Коропишин, Стефан Попович, Теодозій Олексин, Андрій Волос, Михайло Лозинський, Григорій Сливка, Роман Пилипяк, Евген Васипина;
по 5.00 дол. — Григорій Допішний, Стефан Сербинський, Дмитро Дидик, Михайло Дидик, Іван Олійник, Миколай Скрипочка, Матвій Намока, Іванна Врайт, о. Йосиф Чуміль, Ярослав Хичій.
по 2.00 дол. — Стефан Івашко, Марія Осадца.

На „Патріярший Фонд" за час від 15-го червня 1988 р. до 31-го травня 1989 р. в скарбника відділу УПТ-ва Ню Йорк, зложили:

2,270.00 дол. — інж. Любомир Зєлик із збірки в пам'ять д-ра Василя Палідвора.
700.00 кан. дол. — Ольга Овсянецька.
500.00 дол. — Богдан Боднар в пам'ять Мами Катерини, Стефанія Шипула.
250.00 дол. — Іван Вербовський з дітьми Галиною і Петром в пам'ять Дружини і Мами Ольги.
200.00 дол. — Михайло Шипула в пам'ять Батьків Анастазії і Василя та Дружини Оксани і доньки Ірини, що були замордовані в Золочеві 12-го лютого 1945 р., від бл. п. Марти Мидляк (передав Т. Савків).
150.00 дол. — Мирослава й Олександер Біпан та Стефанія Вербовська в пам'ять бл. п. Ольги Вербовської.
100.00 дол. — Анна і Юліян Дутко, Ольга Кучма, Михайло Шипула з Родиною в пам'ять д-ра Михайла Логази.
50.00 дол. — Корній Боднарчук, д-р Богдан Бородайко, Оксана і Євген Луцький, Микола Савчин.
30.00 дол. — Наталія і д-р Іван Макаревич.
25.00 дол. — Петро Гарайда, Надія і Стефан Гробельський в пам'ять бл. п. Марії Берези.
20.00 дол. — Іван Яворський.
10.00 дол. — Стефанія і Лев Семущак.

СПРОСТУВАННЯ. У списку за грудень 89 р. 15.00 дол. зложив ТЕОДОР КОРОЛИШИН, а не Ковалишин, як було подано.

Товариство Свята Софія — Комісія Патріяршого Фонду — складає щиру подяку усім вельмишановним жертводавцям і збірщикам.

Всі датки на Патріярший Фонд Товариства Свята Софія можна відтягати від податку. IRS No. 23-7380645

Всі чеки просимо виписувати на

St. Sophia Religious Association — Patriarchal Fund

та пересилати на адресу

7911 Whitewood Rd., Philadelphia, PA 19117

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

Курс відбиванкових суддів

Згідно із статутом УСЦАК: стаття II, точка 4-а „Завданням УСЦАК є дбати про вишкіл суддів для всіх ділянок спорту існуючих в системі УСЦАК".

В останніх роках заіснувала поважна криза в зв'язку з браком українських кваліфікованих суддів у відбиванковому спорті. У відбиванкових першенствах, турнірах УСЦАК і тих, що їх організовують спортові осередки чи молодечі організації в реґіональному вимірі, бракує кваліфікованих суддів. Брак таких часто-густо спричинює незадоволення й прикрості внаслідок некваліфікованого суддівництва. До суддівництва в чемпіонатах УСЦАК останньо анґажуються високооплачувані чужинці.

Цю дуже важливу справу взяла під увагу нинішня Управа УСЦАК, яка вже зробила заходи для цього довгожданого курсу! Йдеться про те, щоб усі наші спортові осередки подбали вислати на курс кваліфікованих кандидатів. Важливе це і тим, що в майбутньому зобов'язуватиме правило, що кожна наша відбиванкова дружина, зголошена до першенського відбиванкового турніру УСЦАК мусітиме привезти зі собою одного кваліфікованого судді, в противному випадку зобов'язуватиме оплата (додаткових) 50 долярів на турнір. Тому дуже заохочуємо усіх зацікавлених скористати з цієї доброї нагоди й вислати на цей преважливий й конечно потрібний курс хоч би одного кандидата.

Тривалість курсу — один тиждень, від 19-го до 25-го серпня ц. р. Місце курсу — Спортова Школа УСВТ „Чорноморська Січ" на оселі УБС „Верховина" в Ґлен Спей, Н. Й.

Інструктори: Володимир Сточанський — міжнародній суддя, і Олександер Павлів національний суддя Канади. Обидва визнані Канадською Відбиванковою Асоціяцією і Онтаріо (ОВА) як кваліфіковані інструктори.

Кошти курсу: вишкіл, фаховий підручник, грамота й значок закінчення курсу, приміщення й харчування — разом тільки 175 долярів.

Практичні лекції відбудуться під час змагань відбиванкових дружин Спортової Школи. Ґрадуація в часі святкового бенкету в суботу, 25-го серпня ц. р.

Вік учасників: жінки і чоловіки від 20-ти років.

Зголошення із залученим чеком для оплати курсу, треба висилати на адресу УСЦАК до 31-го травня цього року: Ukrainian Sports Federation (USCAK), 698 Sanford Ave., Newark, N J 07106.

Нехай не буде в ЗСА і Канаді ні одного спортового чи молодечого осередку, який би не вислав хоч одного кандидата на цей курс. Використаймо цю чудову нагоду для добра української відбиванки.

За Управу УСЦАК

Мирон Стебельський, голова

Марійка Бойко секретарка.

Жіноча відбиванкова дружина „Ч. Січі" — першун турніру

В суботу, 10-го лютого ц. р. жіноча відбиванкова дружина „Ч. Січі" взяла участь в черговому турнірі ЮСВБА, цим разом у спортових залях військової Академії у Вест Пойнті. У групі, в якій виступала наша дружина, змагалося 5 дружин з трьох стейтів (Ню Джерзі, Ню Йорку і Коннектикат). Технічні висліди змагань:

„Ч. Січ" — „Вейв" ВК — 15:6, 15:9,
„Ч. Січ" — Централ Парк, Н. Й. — 11:15, 15:13,
„Ч. Січ" — Ню Гейвен ВК, Кон. — 15:13, 15:8,
„Ч. Січ" — Лівінґстон ВК — 15:11, 15:4.

Згодно з цими вислідами, „Ч. Січ" зайняла перше місце в цій дивізії і автоматично ввійшла до фінальної гри, в якій зустріла знову відому дружину з Ню Гейвену. В завзятому і емоційному змагу „Ч. Січ" перемогла вислідом 15:10, 15:9 і цим самим здобула перше, в новому сезоні, першенство Відбиванкової Асоціяції (ЮСВБА).

Склад „Ч. Січі" в цьому турнірі: С. Моравська-Галій, А. Као, С. Дівис, Д. Маркус, С. Лопатовська, М. Орел-Вітман, Л. Андерсон. Провідниця С. Моравська-Галій, тренер Павло Галій.

Спортова школа УСВТ „Ч. Січ" — 1990

Розпочалася реєстрація до цьогорічної Спортової Школи „Ч. Січі", вишкіл в якій проходитиме протягом чотирьох тижнів, від 29-го липня до 25-го серпня на оселі УБС „Верховина" в Глен Спей, Н. Й. Зацікавлені учасниці й учасники у віці від 6-18 років можуть звертатися по аплікації на адресу: Ukrainian Sitch Sport School. 680 Sanford Ave, Newark, NJ 07106.

Відрадно, що ця багатократно відзначена Спортова Школа в цьому році проходитиме в значно удосконалених умовах. Удосконалено знову шкільні програми, поширено вік учасників, згідно з договором з Управою УСЦАК введено курс, покищо тільки суддів відбиванки (в майбутньому мається на увазі і курси суддів інших видів спорту). На своєму 21-му році існування Спортова Школа дістала до свого вжитку цінну новобудову адміністраційного будинку, в якому примістилася вигідна канцелярія, магазин, чотири модерні кімнати для проводу та інструкторів з приватними лазничками, як теж вигідна заля для теоретичних лекцій і висвітлень шкільних та розваговиг фільмів. Будуть відновлені приміщення для старших хлопців. Здійсниться цілковита перебудова обидвох основних тенісових кортів.

Як і минулими роками, учасниці й учасниками Спортової Школи вишколюватимуться фізично й духовно. Для цього знову заанґажовано кваліфікованих інструкторів й учителів. Провід Спортової Школи закликає всі українські спортові осередки подбати про висилку на вишкіл групи свого юнацтва. З групою 10 і більше учасників може безкоштовно перебувати в Спортовій школі провідник або опікун своєї групи. Дуже добра нагода для такого провідника перейняти методи вишколу і їх пізніше здійснювати у своєму спортовому осередку.

Пресова служба Спортової Школи

РЕДАКЦІЙНА СТАТТЯ „Ню Йорк Таймсу" з вівтірка, 27-го лютого, сповістила про смерть власника цієї найвпливовішої в світі газети Іфіджин Окс Сулцберґер, яка померла в понеділок, 26-го лютого, на 98-му році життя. Батько Іфіджин, Адолф Вайс Окс, спочатку був видавцем, а через чотири роки став власником „Ню Йорк Таймсу". В 1904 році молода Іфіджин заклала перший камінь нової будови „Ню Йорк Таймсу" на площі Таймс-сквер. Після закінчення коледжа Бернард в Ню Йорку Іфіджин вийшла заміж за Артура Гейса Сулцберґера, який після смерті її батька в 1935 році став видавцем та власником газети. Сьогоднішній власник „Ню Йорк Таймсу", Артур Окс Сулцберґер, син покійної. Іфілджин відіграла одну із головних ролей у становленні газети та у зростанні її авторитета в Америці та за її кордонами. Іфілджін приймали в Білому Домі всі президенти, починаючи від Калвина Куліджа. Всім видавцям вона прищіплювала традиції „Ню Йорк Таймсу", яка базується на серйозній журналістиці та доброму смаку. Цій газеті, одній з небагатьох у світі, не привласна гонитва за сенсаціями, вона дуже досконало перевіряє всі інформації. Ціле життя Іфіджин брала активну участь у жертводавчих кампаніях, вона була однією з найбільших жертводавців у фонд нюйоркського Метрополітен музею. Завдяки її пожертвам був організований щорічний фестиваль клясичної музики в Центральному парку Ню Йорку.